

צמיחה נפשית

מועדי כניסת השבת

מוצאי חג	הדלקת נרות
ירושלים: 5.31	ירושלים: 4.19
תל-אביב: 5.33	תל-אביב: 4.34
חיפה: 5.31	חיפה: 4.24
ביתר עילית: 5.38	ביתר עילית: 4.34
רבינו תם: 6.18	
הנץ החמה: 5.50	
סוף זמן ק"ש למג"א: 7.58	
סוף זמן ק"ש למ"א: 8.34	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.06	
סוף זמן תפילה למ"א: 9.29	

גליון 19

פרשת לך לך תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך..... ואגדלה שמך"

"ואגדלה שמך" זה מרמז על לימוד הש"ס, שמך בגימטריא 360 ש"ס בגימטריא 360. צריך לדעת, אם אדם לא לומד ש"ס אז אין לו כלום, אין לו צלם אלוקים, אינו בכלל בן אדם, כל השם והמהות של האדם נבנה מלימוד הש"ס, כל האדם זה רק הש"ס, וזה שה' הבטיח לאברהם אבינו "ואגדלה שמך", דהיינו שזרעו יעסקו בתורה וילמדו ש"ס (שמך), ורק זה נקרא תמימות, כמו שכתוב "אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'" (תהילים קיט' א'), תמימות זה רק שאדם לומד ש"ס, הרבי מביא בתורה א' - "דע כי ע"י התורה מתקבלים כל התפילות וכל הבקשות, שאנו מבקשים ומתפללים והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם לפני כל מי שצריכין, הן ברוחני והן בגשמי" רק ע"י התורה מתקבלים כל התפילות וכל הבקשות, כל מה שאדם רואה שתפילה לא התקבלה, זה בגלל שהוא לא לומד מספיק ש"ס, כל החן והחשיבות של ישראל תלוי בלומדי הש"ס כי התורה נקראת "איילת אהבים ויעלת חן", שמעלה חן על לומדיה, התורה ממש מעלה חן על האדם, אדם בא לביתו אם הוא למד תורה זכה לחן, אשתו רואה שיש לו חן, השכינה שורה עליו אז יהיה שמחה בבית, אבל אם הוא בא בלי תורה, בלי חן, בא שבור, עצבני, אז אין שמחה בבית. ועכשיו בעוונותינו הרבים החן והחשיבות של ישראל נפל, עכשיו עיקר החשיבות הוא אצל הגויים, אצל הרשעים, וזה רק בגלל סיבה אחת, שלא לומדים ש"ס. כי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר כי השכל הוא אור גדול ומאיר לו בכל דרכיו", השכל האמיתי זה רק לימוד הש"ס חוץ מזה אין שום שכל בעולם, מה שמאיר לאדם ומכוון אותו זה רק השכל, אדם צריך לראות שהשכל יאיר ויגדל, כמו שכתוב "הולך ואור עד נכון היום", כל עבודת האדם זה רק להגדיל את השכל, וכפי מה שמגדיל את שכלו ולומד ש"ס, כך הוא בונה את בית המקדש, אם אנחנו רוצים לבנות את בית המקדש, להחיש את הגאולה, צריך להגדיל את השכל, להגדיל את הדעת, כמו שאמרו חז"ל "כל מי שיש בו דעת כאילו נבנה בית המקדש בימיו" וכפי מה שמגדיל את הדעת, את השכל כך הוא בונה את בית המקדש, כי מה שלא נבנה בית המקדש מכיוון שלא לומדים ש"ס בעיון, בעומק, היום לבנות את הבית זה פשוט רק ללמוד ש"ס ברגע שאדם ילמד ש"ס הסיטרא אחרא תיפול, אדם חייב לחדד את השכל, העבודה של האדם, זה לחדד את השכל, ללמוד תורה - שיהיה לו מח מהיר וחריף, מח מאיר כמו שאומר רבינו "מצווה גדולה לחדד השכל" - אומר החסד לאברהם שיש 10 מסכים על המח 10 קליפות על המח, וכל אחד צריך להסיר את הקליפות, לשייף אותם, לנקות אותם, וזה רק ע"י לימוד הש"ס בעומק ובעיון.

אדם צריך לדעת שברסלב וגמרא זה דבר אחד, הנקודה של ברסלב שהולכים לפי מה שכתוב ולא לפי הרגשות ודעות ולא לפי מה שנוח "צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים", שצריך לשמוע בקול הצדיקים, בקול הרועים. אם אתה חסיד ברסלב צריך לשמוע לליקוטי מוהר"ן - דבר ראשון בליקוטי מוהר"ן (תורה א') כתוב שאדם צריך שיהיה לו שכל, שילמד ש"ס ורק זה נקרא תמימות - אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'. אדם צריך לדעת שחסידות ברסלב לא באה ח"ו לבטל שום קוצו של י' שום מנהג של כלל ישראל, שום דבר שמקובל בעם ישראל, היא רק באה להוסיף עוד דברים, להוסיף יותר יראת שמים, יותר שמירת עיניים, יותר קדושה. לאדם יש אפיקורסות בלב, הוא לא מאמין שה' עומד מולו כל רגע, מה שאדם לא מכוון בתפילה, לא מרגיש שה' עומד לפניו זה בגלל שיש לו אפיקורסות בלב, שלא מאמין שה' נמצא. שאדם מדבר עם חבר, הוא נזהר לחשוב על כל מילה שמוציא מפיו, בפרט אם זה מלך הוא נזהר יותר שלא יתפסו אותו באיזה טעות חס ושלום, באיזה דבר לא הגיוני שהוא ידבר, שהוא מדבר עם חבר הוא לא מדבר סתם, הוא יכול לדבר 10 שעות כי הוא רואה לפניו "אדם" עם פנים, ידיים, רגליים. וה' חי וקים נמצא מולנו ואנחנו לא מרגישים אותו, זה מראה שאין לנו שכל אין לנו מח, שאדם לא מרגיש את ה', ולא מכוון בתפילה זה רק בגלל שחסר לו שכל, כמו שיש מחלות שאנשים מאבדים את השכל ולא מכירים את ההורים שלהם, כך גם האדם אם אין לו שכל, אין לו תורה, הוא לא מכיר את אביו ואימו שזה הקדוש ברוך הוא, אם אדם היה יכול היה משתיל לעצמו שכל, אבל עדין לא מצאו דרך להשתיל מוח.

ולקבל שכל ומוח, אומר רבינו הקדוש, זה רק ע"י לימוד הש"ס בעיון, - וכשלומד תורה זוכה לבטל את האפיקורסות שבליבו, וזוכה לחן לחשיבות ומתקבלים תפילותיו ובקשותיו.

לעילוי נשמת
חממה בת יחיא
ע"ה

לעילוי נשמת
מזל בת אליהו
ע"ה

לעילוי נשמת
דב בעריש בן רבי
צבי אלימלך ז"ל

לעילוי נשמת
שלום בן מחלוך
ז"ל

להצלחת
שמואל איזיק בן
אפרת הי"ו

להצלחת
הרב והרבנית
שליט"א

העיקר הוא הקשר עם הקב"ה

אני רוצה את זה ואת זה ואני לא זוכה לזה, ולא קיבלתי את זה ואת זה, אבל בעצם אם אדם מחובר עם ה' יש לו קשר עם ה' אז הוא קיבל את הכל. זה הענין של הקב"ה מתי להביא לי את זה ואת זה. זה לא ענייני. ענייני זה לשמור על הקשר. ענייני זה לשמור על החיבור. זה ימלא את הנפש שלי, זה ישמח אותי. כל שמחה מסוג אחר, אפילו שאנחנו כולנו שייכים לזה, לכל מיני תענוגות אחרים, אנחנו עוד לא מאלה שנמצאים בפרישות מהעולם, אבל כל הדברים האחרים זה רק אם הם מקושרים עם הקשר עם ה'. אם הם מחוברים עם הקשר הזה. ככה הם בעצם גם כן מקבלים חיות. אבל אם הם מנותקים, אז בעצם אדם מרגיש אולי איזה תענוג והוא מרגיש שכיף לו, מרגיש שטוב לו, אבל באיזשהו מקום בסוף הוא מרגיש איזשהו ניוון בחלקים של הנפש ושל הנשמה שלו. אם אדם אין לו את הקשר הזה, אז הוא בסך הכל מפסיד חלקי נשמה, מפסיד כל מיני דברים נפלאים שה' רצה לתת לו."

ה'. ומה זה הקשר הזה? אם זה 3 תפילות ביום, אם זה תהילים, אם זה לימוד, אם זה מעשים טובים, כל אחד ואחד רואה מה מתאים לו לחיים שלו ומה הוא יכול לעשות ואיזה דרכים הוא יכול למצוא כדי לחזק את הקשר. כל הענין של קשר זה בלב, זה במחשבה. ברור שזה צריך לקבל את החיזוק שלו בדיבור, שזה תפילה, ואחר כך במעשה. אחרת זה נעלם. זה מסתלק. אדם יכול להגיד בדיבור, בתפילה, זה לא מסתדר עם הזמן שלי. ובמעשה בודאי שזה לא מסתדר. אבל במחשבה, המחשבה היא אין סוף. היא לא מוגבלת. לא צריך זמן מיוחד. אדם חושב גם מתוך שינה. ובמשך כל היום הוא כל הזמן נמצא במחשבה והמחשבה, אם יש לו מספיק דיבורים ומעשים שיכולים להיות כלים לאור של המחשבה, אז שם, במחשבה, הוא יכול לבנות את עצמו ולהאמין שהיעוד שלו, מה שהקב"ה רוצה ממנו, ומה שטוב לנשמה שלו ומה שיחיה אותו ומה שישמח אותו זה הקשר עם ה'.

"הקב"ה הבטיח לאבות את ארץ ישראל והנה האבות ראו שה' לא קיים את הבטחתו והם לא הרהרו אחריו. אברהם אבינו, כדי לקבור את שרה הוא היה צריך לבקש ולהתחנן ולקנות את מערת המכפלה והוא לא הרהר אחרי הקב"ה. הוא מחובר אל ה' בעצם הדיבור של ה', בעצם האמירה, המציאות האלוקית זה לא התוצאה החיצונית של הדברים. הנה עכשיו קיבלתי או לא קיבלתי, נתנו לי או לא נתנו לי, זכיתי או לא זכיתי. **עצם הקשר עם האלוקים הוא הזכייה.**

אני צריך להודות לה' שהוא זיכה אותי להיות חלק מכל ההשתלשלות של האלוקות לעולם. עכשיו הוא אמר לי שיהיה לי את ארץ ישראל ואני אקבל את ארץ ישראל, ולא קיבלתי וכן קיבלתי, וקיבלתי חלקית ואני אקבל, ומתי אני אקבל זה לא שייך אלי בכלל. שייך אלי שיש לי את הקשר עם האלוקים. הקשר עם האלוקים זה חיבור של האדם עם חיותו, עם נשמתו. ליהנות, להתענג על ה', לדעת שאנחנו מקבלים את החיות שלנו מהקשר עם ה'.

פרפראות התורה

אל הארץ אשר אראך (יב, א) - הארת הרצון

ופרש"י ולא גילה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו וכו', כי עיקר שלימות א"י הוא ששם זוכין להארת הרצון המופלג, ע"כ לא גילה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו כדי שירצה וישתוקק ויתאוה יותר ויותר לבא לשם, ועי"ז דייקא יזכה לבא לשם ולקבל קדושת א"י בשלימות, שעיקרה הוא הרצון וההשתוקקות להשי"ת, שזהו בחי' כלל כל המניעות שיש לכ"א לדבר שבקדושה, וכל מה שהדבר שבקדושה גדול ביותר יש לו מניעות יותר. הכל בשביל זה, מחמת שעיקר הקדושה לזכות הרצון שהוא עיקר התכלית, ע"כ מונעין אותו כ"כ, כדי שיהיה לו רצון חזק יותר, שע"י"ז יזכה להדבר שבקדושה בשלימות ולקבלו כראוי ברצון טוב ולהשתוקקות נפלא שזה עיקר התכלית. כי גם אח"כ כשבאין לא"י או להדבר שבקדושה, צריך עוד להתגבר ברצונות טובים וכיסופן גדולים להשי"ת כי זה העיקר.

וזה ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, שהבטיחו על הבנים ועל הממון ועל השם וכו', (ליקו"ת ז) כי השגת הבן הוא בחי' א"יה, והשגת התלמיד הוא בחי' מלא כל הארץ כבודו, וצריך לכולם יחד, ועי"ז נשפע פרנסה, ועי"ז זוכין להארת הרצון. וזה בחי' הדעת הקדוש שזוכין בארץ ישראל. ועי"ז הארת בן ותלמיד זוכין לפרנסה ועשירות, וזהו שהבטיחו על הממון כ"ש "ואברכך" בממון. כי עי"ז זה הדעת זוכין לממון ועשירות.

וזהו "ואגדלה שמך" כי כל מה שמתגברין ברצונות טובים וכיסופן קדושים להשם יתברך, נכללין ביותר בשמו הקדוש, וכמו כן נגדל שמו בעולם, והכל משתוקקים ורוצים להכלל בו ולהתקרב אליו. וזה בחי' ה' שנתוסף על שמו, כ"ש "ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם", כי אות ה' אין בה ממשות רק תשוקה ורצון לבד, שזהו בחי' שם מ"ה הקדוש שהוא שם הו"ה ב"ה. כי לה' הזה זכה אברהם עי"ז גודל רצונו וכיסופיו הטובים להשי"ת, שע"י"ז זכה לא"י ולהגדיל שמו וכו', וכ"ש (ליק"א קמב) שעיקר העבודה של אברהם אבינו היתה הרצון הטוב, כי הוא הנדיב לב הראשון, כי לא היה אז עדיין תורה וכל עבודתו היה רק רצון והשתוקקות וכיסופן טובים. וכן גם עתה אחר מתן תורה העיקר הוא הרצון הטוב. (לקוטי הלכות, נט"ו, כו-כז)

"ונמלתם את בשר ערלתכם, והיה לאות ברית ביני וביניכם" (יז יא)

ואמרים חכמי ישראל: כשאדם מקיים מצוה כלשהי, מתלווה לכך לפעמים נגיעה אישית של השגה, הנאה חומרית או רכישת כבוד, הפוגמת בערך המצוה. ויצאת מכלל זה היא מצות מילה, שמקיימים ביום השמיני להולדת התינוק. מצוה זו טהורה מכל סיג (פסולת) ופגם, ואינה קשורה בחשבונות של רווחים חומריים כלשהם. משום כך מעלים אותה חז"ל למדרגה גבוהה ביותר, ואומרים: "דבולה מילה, ששקולה כנגד כל המצוות שבתורה" (נדרים לב). עוד אמרו חז"ל: כל דבר שנתנו ישראל נפשם עליו, כגון שבת ומילה ותלמוד תורה - הרי אלו נתקיימו בידם, ואין ניטלים עוד (אינם בטלים מישראל לעולם). (בני ציון)

קריאת קודש

סיפור למרשה

"ואברם כבד מאוד במקנה בכסף ובזהב" (יג' ב')

האדמו"ר רבי ישראל מרוז'ין ניהל את חצרו בפאר חיצוני רב וביגוני מלכות, שעוררו עליו פליאה מצד חסידים ו"מתנגדים" כאחד. פעם שאלו אותו מקורביו: ילמדנו רבינו, כיצד מתישבת חסידות צרופה עם עשירות מופלגת זו, שאנו רואים אצל הרבי שליט"א? השיב רבי ישראל לשואלים: על אברהם אבינו מספרת לנו התורה: "ואברם כבד מאוד במקנה בכסף ובזהב, וילך למסעיו מנגב ועד בית אל..." ונשאלת השאלה: מדוע ראתה התורה צורך לפרט פרט זה, שאברהם היה באותו הזמן משופע ברכוש רב?

אלא - המש"ך האדמו"ר מרוז'ין - התורה באה להדגיש בפנינו, שבשעה שאברהם אבינו החל מהלך ממקום למקום בכדי להפיץ ברבים את דבר ה', נתן את דעתו לקחת לדרך רכוש רב ככל האפשר. כי הנהוג שבעולם הוא, שבני האדם מתיחסים בכבוד ובדרך ארץ רק למי שהפרוטה מצויה בכיסו. וכבר מצינו במסכת גיטין (נט), שמשעה רבנו, נותן התורה, ורבי יהודה הנשיא, עורך המשנה, ורב אשי, מסדר הגמרא - שלושתם היו עשירים, ונתקיים בהם "תורה וגדולה במקום אחד". והוסיף הריזניאני בחי"ן: טוב הדבר שכן היה, כיון שאם לא היתה אצלם "תורה וגדולה במקום אחד" - אפשר שלא היו בני האדם מקבלים את תורתם. ואף בתהילים מצינו רמז לדבר: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (ק"ט), (עב) - מי שיש לו "אלפי זהב וכסף", גם תורה אוהבים לשמוע מפיו..."

"תרה הוליד את אברם" (יא כז)

האדמו"ר רבי אברהם מסלונים, הוזמן פעם על-ידי אחד מחסידיו לברית המילה של בנו, והתכבד באמירת הברכות שלאחר "הברית". כיון שהגיע למילים - "ויקרא שמו בישראל...", הפנה ראשו לעבר אבי הבן שיאמר לו את שמו של הרך הנולד. אולם אבי הילד השתהה משום מה, ולכן המש"ך רבי אברהם והכריז מדעתו: "ויקרא שמו בישראל אברהם". בתום הברכות, הצטדק אבי הבן על שתיקתו בשעת המעשה, אך העיר בהתפעלות, שאמנם היה בדעתו לקרא לילד "אברהם", על שם אבי אשתו. כששמעו על כך החסידים, קם רעש גדול בבית המדרש על מעשה המופת של הרבי, שכיון מעצמו לדעת "בעל הברית", כאילו היה יודע מחשבות אדם.

אולם כשהגיעו הדברים לאוזני האדמו"ר, צינן הוא את התלהבות החסידים, וכך אמר להם: אין כאן מופת ולא מעשה נסים, אלא המעשה שהיה, כך היה: כיון שהתבוננתי בפניו של "בעל הברית", וראיתי עומד דומם כמו "תרה", אמרתי בלבי: אם האב הוא "תרה" משמע שראוי לקרוא לבן "אברהם..."

שבת שלום!

היה שותף בהפצת דברי רבנו הקדוש מפי הרה"ח ר' אליעזר ברלנד שליט"א

בתרומה סמלית של 1 ש"ח ביום, שמך יועבר לכרכה אצל הרב שליט"א

לזרע בר-קיימא, לרפואה, לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'

טל: 052-7639126 - 052-7602440